

"העולם הזה" שבועון החרושת הישראלי • המערכת והמוניחה: תליאביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136 • מנען מברקי: "עוזמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, ת"י אביב, רח' בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גופות: צינקהרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך תכנית: יופי שנון • עורכת כותב: נורית יהודאי • ראש המניחה: אברהם סיטון • מח' המודעות: רפי זכרונת • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

כאשר פירסם העולם הזה (2091), בי שלהי ספטמבר 1977, את האשמותיו נגד שר התענוף על עצמו סיכון מקצועי רב. אחרי הכל, לטעון כי חברי-כנסת אשר קיבלו כסף פיס בחו"ל כמכירת, או בצורות אחרות, בניגוד לחוק, זוהי האשמה חמורה ביותר. אולם כאשר הגיע השבוע מכתבו של ה' יועץ המשפטי לממשלה, פרופסור אהרון ברק, אל יגאל לביב, שחקר ופירסם את ההאשמות נגד מודעי, התברר גם לאותם שפיקסו במהימנות הגילויים כי הפירסום היה נכון כולו.

הכתבה האמורה טענה כי מודעי קיבל מחברת רבלון, שהוא היה מנכ"ל בישר אל, תשלומים מקרן מיוחדת בכירים, כדי להסוות את העובדה שזוהי למעשה משר כורת, שאסור לו לקבלה כחבר-כנסת. חוק שכר-חבריה-כנסת אסור עליהם לקבל שכר אלא מהכנסת, אולם זהו חוק חסרי-שיניים שאינו כולל סנקציות נגד אותם המפירים אותו.

עוד טענה הכתבה, כי אם אכן כך הדבר הרי שיש חשש כי מודעי מפר את תקנות ההגנה (כספים), בכך שאינו מזהיר על הכנסות אלה, עובר על חוקי מסי-הכנסה, בכך שאינו מדווח עליהן, וכן עובר הוא על חוק שכר-חבריה-כנסת.

מכתבו של היועץ המשפטי, המובא לי הלו במלואו, מאשר את העובדות אולם קובע כי אין בהן לבירות על תקנות ה' הגנה (כספים) או פקודת מסי-הכנסה. כותב היועץ המשפטי:

במכתבך ובכתבה שצורפה אליו, העלית חשד כי השר יצחק מודעי קיבל כספים מחברת רבלון בניגוד להוראות תקנות

שער "העולם הזה" 2091 משכורת נוספת לח"כ

ניירות הערך האמריקאית, הבודקת את הנושא לבקשת יגאל לביב.

הכתבה שהופיעה לפני כחודשיים (העולם הזה 2103) על אלמנות חיל הצנ"חנים זכתה להדים חיוביים. הכתבה העלתה על נס את מסירותם של יידידי הגופלים, חבריהם לנשק, לאלמנות הצעננים.

אנו במערכת ידענו את הקשיים העצירי לים הכרוכים בפירסום הכתבה. אנשי קרן הצנחנים התנגדו במשך שנים לפירסום הפעולות למען האלמנות והיתומים. כאשר הופיעו כתב וצלם העולם הזה במלון גני שלומית בסדום, שם התארחו האלמנות, הם נתקלו ביחס די גס וגורשו עליידי צנחנים לשעבר, מאנשי הקרן.

כשנודע לאנשי קרן הצנחנים כי העולם הזה זכה לשיתוף פעולה מצד אלמנות רבות, שרצו בפירסום הפעולות השונות, הם הגיעו למערכת וביקשו שלא נפרסם את הכתבה. הגימק שלהם היה כי אלמנות רבות תמנענה מלבוא למיפגשים הבאים, אם אימנם יהיה פירסום. המידע שלנו היה שונה. עשרות אלמנות עימהן שוחח כתב העולם הזה ברכו על היוזמה לכתוב את הכתבה.

היה לנו נימוק נוסף מדוע עלינו לפרסם את הכתבה. עלינו מימצאים שהגיעו למערכת, ישנן יחידות רבות שאינן מטפלות באלמנות הגופלים, לפחות לא טיפול כה טוב, מסור ומתמיד כמו זה של הצנחנים. כשהעלנו נימוק זה בפני אמיר קרן, חבר קיבוץ גבעתיים-מאהוד, העומד בראש פעולות הקרן, היתה תגובתו: "לא מעניין אותי חיילות אחרים ויחידות אחרות."

שלחלק ניכר מהבחורות היה חשש מכך, שידנו זאת ולא פעם הצלחנו להוריד כתבות ופירוטמים שונים ממש ממכשש הדפוס. היה חשש שבזמן מהזמנים יצליח לחדור אלינו כתב כל שהוא שיחמש ב' גניבה ובהנאה פירסום זה או אחר. לצערנו זה קרה הפעם דווקא עליידי עיתון שלא בטוח שבו דווקא היינו בוחרים להתפרסם במידה והיינו מחליטים על כך. מאחר וחלק מכן היה עד עוד במלון להבטחות עליידי הכתב והצלם שהעניין לא יפורסם, והיה לכך עוד המשך במשך השבוע במערכת העיתון — נכשלונו בכך, ועל אף כל ה' השתדלויות, והיו רבות, יצא הדבר כפי שיצא.

אין לי ספק אגב, שמספר בחורות, אולי מבלי לדעת וללא כל כוונה, "עזרו" לאותו כתב, ויצאה כתבה גרוטה, מנובלת ומטור לפת (רק אולי כמה תמונות הייתי מחזיק אצלי באלבום).

ולסיום, אנו מקווים שנמשיך להיפגש ולכבד את רצונן של חלק מהבחורות לאי פירסום, ושהדבר לא יעייב על מערכת האימון שהיתה בינינו, וגם לא יעכיר את החוויות היפות שיש לכוננו מהטיול — והבה נראה בואת דבר חולף.

עד כאן נוסח המכתב של קרן.

ה"גניבה" וה"הונאה" שאותם מציינ קרן במכתבו, מתייחסים לעובדה שהעולם הזה לא נעתר לבקשתו שלא לפרסם את הכתבה. כשקיבלנו ממכה אלמנוז את העתק ה' מכתב החלטנו שלא להגיב עליו. וזאת מפאת כבודן של אלמנות הצנחנים. אולם בשבוע שעבר נערך בבית הצנחן ברמת-גן כנס של פעילי קרן הצנחנים ואנשי שריון.

אימנות הצנחנים ממסיבת הנוכה כיום המלח דוגמה לגסות-רוח

קצינים והיילי מילואים מאחת מחטיבות השריון, פנו לאחר שקראו את הכתבה בהעולם הזה, אל אנשי הצנחנים כדי לקבל מהם מידע וייעוץ כיצד הם, אנשי השריון, יכולים לטפל באלמנות וביתומים של חיל השריון. מאחר יותר הצטרפו אליהם אנשי מילואים של חטיבת שריון נוספת.

אמיר קרן היה הנזאם הראשי באותו הכנס. הוא סיפר כי מאז הכתבה בהעולם הזה, אותה שיבת, פנו לצנחנים יח"י דות רבות כדי לקבל מהם יעוץ והדרכה בנושא זה. הוא לא הסתיר את שימתחו וסיפוקו מכך.

גם אנונו במערכת שמחים. מלבד הצד העיתונאי שבכתבה קיוונו גם כי צה"ל ילמד מהצנחנים בנושא זה.

אולם למרות שאמיר הודה למעשה בכך שהעולם הזה צדק בשיקוליו כשהחליט על פירסום הכתבה, הוא לא טרח כלל לשכפל עוד מכתב ולהודות בו על טעותו. שהופצה ברבים באמצעות מכתבי-השיטטה הראשון שלו על העולם הזה.

לאחר התייעצויות עם אלמנות רבות הבנו, כי מי שאינם מעוניינים בפירסום ה' כתבה הם אנשי הקרן ולא האלמנות עצמן. החלטנו לפרסם את הכתבה, והודענו על כך לאנשי הצנחנים ולשעבר.

באותו רגע החל מסע לחצים, ואנשים, שלא דיברו עם עורכי השבועון מזה שנים רבות, נזכרו לפתע כי הם יידידי העתון, וביקשו שלא לפרסם את הכתבה. לבסוף הבריע השיקול העיתונאי, וכשאנו זוכים לעידודן של האלמנות עצמן החלטנו לפרסם את הכתבה, בעיקר כדי להורות את הדרך לחיילות ויחידות אחרות, כיצד לטפל במשפחות החללים שלהן.

התגובה לא איהרה לבוא. אמיר קרן שיכפל מכתב ושלח אותו לכל אלמנות הצנחנים. היתה זו דוגמה של גסות רוח. כתב קרן במכתבו לאלמנות:

לבחורות שלום, ודאי קראתן את הכתבה שהתפרסמה ב' גיליון העולם הזה על טיול הנוכה בים המלח והבילוי במלון גני-שלומית — ויש להניח כי במידה ולא ראייתן הרי שתמהרו ותשיגו אותו על מנת להשביע סקרנותכן אחרי המכתב (אגב, הפסד קטן מאוד גם אם לא תקראו). ובכך, מאחר והעניין בה' לט מעיק עלינו, הרי כמה מילים. כל צורת הפירסום, והפעם בפרט, היתה אצלנו נושא סגור ואסור ואילו רק משום

תאריך